

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 531/2022
01.06.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Невенке Важић, председника већа, Дубравке Дамјановић, Милене Рашић, Драгана Аћимовића и Светлане Томић Јокић, чланова већа, са саветником Врховног касационог суда Весном Зарић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА и др., због продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ - адвоката Ивана Ћаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана Николића, браниоца окривљеног ЗЗ - адвоката Витомира Ђорђевића, браниоца окривљеног ИИ – адвоката Бисеније Лазаревић и браниоца окривљеног ЈЈ - адвоката Мирослава Бојића, поднетим против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 14/20 од 13.04.2021. године, исправљене решењем Вишег суда у Чачку К 14/20 од 21.04.2021. године и Апелационог суд у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, у седници већа одржаној дана 01.06.2022. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

I ОДБИЈАЈУ СЕ као неосновани захтеви за заштиту законитости поднети против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 14/20 од 13.04.2021. године, исправљене решењем Вишег суда у Чачку К 14/20 од 21.04.2021. године и Апелационог суд у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године и то браниоца окривљених АА, ББ, ГГ, ДД и ЂЂ - адвоката Ивана Ћаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана Николића, браниоца окривљеног ЗЗ - адвоката Витомира Ђорђевића, браниоца окривљеног ИИ – адвоката Бисеније Лазаревић и браниоца окривљеног ЈЈ - адвоката Мирослава Бојића, у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, браниоца окривљеног ГГ – адвоката Ивана Чаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана Николића у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се у преосталом делу захтеви за заштиту законитости, осим захтева браниоца окривљеног ЈЈ - адвоката Мирослава Бојића, **ОДБАЦУЈУ** као недозвољени.

II ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ - адвоката Ивана Чаловића, поднет против правноснажних пресуда Вишег суда у Чачку К 14/20 од 13.04.2021. године, исправљене решењем Вишег суда у Чачку К 14/20 од 21.04.2021. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Чачку К 14/20 од 13.04.2021. године, исправљеном решењем Вишег суда у Чачку К 14/20 од 21.04.2021. године, оглашен је кривим, између осталих, окривљени АА за продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ЖЖ оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од две године и пет месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ЂЂ оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ГГ оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву и осуђен на казну затвора у трајању од осам месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ИИ оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву и осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ДД оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци. Окривљени ЕЕ оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и четири месеца и продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву за које дело му је утврђена казна затвора у трајању осам месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и десет месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ЖЖ оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву за које дело му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и осам месеци и продуженог кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву за које дело му је утврђена казна затвора у трајању десет месеци, па је осуђен на јединствену казну затвора у трајању од две године и два месеца у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ББ оглашен је кривим због извршења продуженог кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву и осуђен на казну затвора у трајању од једне године и шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ЈЈ оглашен је кривим због извршења кривичног дела злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву и осуђен на казну затвора у трајању од четири месеца у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. Окривљени ВВ оглашен је кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву и осуђен на казну затвора у трајању од шест месеци у коју казну му је урачунато време проведено у притвору. У односу на окривљене ИИ, ГГ, ЂЂ, ВВ, ДД и ЈЈ одлучено је да ће се изречене казне затвора извршити тако што ће их издржавати у просторијама у којима станују уз примену електронског надзора.

Према окривљенима изречена је мера безбедности забране вршења полицијског позива, делатности и дужности у трајању од једне године, рачунајући од дана правноснажности пресуде, с тим да време проведено на издржавању казне затвора се не урачунава у време трајања мере.

Од окривљених је одузета имовинска корист и то од окривљених АА и ЗЗ износ од 2.000,00 динара, окривљених ЗЗ и КК износ од 7.000,00 динара, окривљених ИИ и ЕЕ износ од 2.000,00 динара, окривљеног ББ и ЖЖ износ од 2.000,00 динара, окривљеног ГГ и ЖЖ износ од 2.000,00 динара, окривљеног ИИ и ДД износ од 4.000,00 динара, окривљеног ЖЖ и ВВ износ од 1.000,00 динара и окривљеног ЖЖ износ од 1.000,00 динара.

Окривљени су обавезани да на име судског паушала сваки плати по 12.000,00 динара, на име нужних трошкова долазака у суд сведока износ од по 2.615,00 динара, окривљени ЗЗ на име одбране браниоца по службеној дужности износ од 417.500,00 динара, да на име трошкова лечења за време проведено у притвору плате окривљени ЈЈ износ од 617,00 динара, окривљени ЈЈ износ од 3.835,00 динара, окривљени ЕЕ износ од 640,00 динара, окривљени КК износ од 968,00 динара, окривљени ГГ износ од 332,00 динара, окривљени ИИ износ од 378,00 динара, окривљени ЂЂ износ од 1.712,00 динара, окривљени ЖЖ износ од 991,00 динара, затим окривљени ЗЗ и износ од 279.750,00 динара на име трошкова за одбрану браниоца по службеној дужности и 1.130,00 на име путних трошкова сведока, окривљени КК износ од 69.000,00 динара на име трошкова за одбрану браниоца по службеној дужности.

Истом пресудом на основу члана 423. тачка 2) ЗКП ослобођени су од оптужбе, између осталих окривљени ИИ и ЕЕ да су у саизвршилаштву извршили кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ, окривљени ВВ да је извршио кривично дело примање мита из члана 367. став 1. КЗ и два кривична дела примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву, окривљени ЈЈ да је извршио кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. КЗ и кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. КЗ у саизвршилаштву, окривљени ЖЖ и ГГ да су у саизвршилаштву извршили кривично дело злоупотреба службеног положаја из члана 359. став 1. у вези члана 33. КЗ. Одлучено је да у односу на ослобађајући део пресуде трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године делимичним усвајањем жалбе ВЈТ у Чачку преиначена је пресуда Вишег суда у Чачку К 14/20 од 13.04.2021. године, исправљена решењем Вишег суда у Чачку К 14/20 од 21.04.2021. године, у ослобађајућем делу изреке пресуде под III тачком 3., а поводом исте и по службеној дужности у односу на окривљеног ВВ у осуђујућем делу пресуде под I тачка 9. у погледу правне оцене и одлуке о казни, па је окривљени ВВ, између осталих оглашен кривим да је извршио продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ и члана 61. КЗ у чији састав улази и противправна радња описана у изреци првостепене пресуде под I тачка 9., па је осуђен на казну затвора у трајању од једне године у коју му је урачунато време проведено у притвору. Наведена казна ће се извршити тако што ће је окривљени издржавати у просторијама у којима станује уз примену електронског надзора. Жалбе ВЈТ у Чачку у преосталом делу, као и жалбе бранилаца окривљених АА, ЗЗ, КК, ЂЂ, ГГ, ИИ, ДД, ЕЕ, ЖЖ, ББ, ЈЈ,

ВВ и ЈЛ одбијане су као неосноване и првостепена пресуда у непреиначеном делу потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтеве за заштиту законитости су поднели:

- бранилац окривљених АА, ББ, ВВ, ГГ, ДД и ЂЂ – адвокат Иван Ћаловић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1), а из образложења захтева за окривљеног ГГ произилази да се правноснажне пресуде побијају и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднете захтеве, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање или их преиначи и окривљени ослободе од оптужбе и одлучи да трошкови поступка падну на терет буџетских средстава;

- бранилац окривљених ЕЕ и ЖЖ – адвокат Слободан Николић, због повреде закона из члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП а из образложења захтева произилази да правноснажне пресуде побија због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП и повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање, или их преиначи и окривљене ослободи од оптужбе, као и да се обустави извршење правноснажних пресуда;

-бранилац окривљеног ЗЗ – адвокат Витомир Ђорђевић, због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, преиначи побијане пресуде и окривљеног ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног ИИ – адвокат Бисенија Лазаревић, због повреда кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, док из образложења захтева произилази да правноснажне пресуде побија и због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев, укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање, или их преиначи и окривљеног ослободи од оптужбе;

-бранилац окривљеног ЈЈ – адвокат Мирослав Бојић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји поднети захтев укине побијане пресуде и предмет врати на поновно одлучивање.

Врховни касациони суд је доставио примерке захтева за заштиту законитости Републичком јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. ЗКП, те је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Републичког јавног тужиоца и бранилаца окривљених, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажне пресуде против којих су захтеви за заштиту законитости поднети, па је по оцени навода изнетих у захтевима, нашао:

Захтеви за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ГГ, ДД и ЂЂ - адвоката Ивана Ћаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана

Николића, браниоца окривљеног ЗЗ - адвоката Витомира Ђорђевића, браниоца окривљеног ИИ – адвоката Бисеније Лазаревић и браниоца окривљеног ЈЈ - адвоката Мирослава Бојића су неосновани у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП а захтеви браниоца окривљеног ГГ – адвоката Ивана Чаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана Николића и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док су у преосталом делу захтеви бранилаца окривљених, осим захтева браниоца окривљеног ЈЈ - адвоката Мирослава Бојића, као и захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ - адвоката Ивана Чаловића недозвољени.

Битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП

Бранилац окривљених АА, ББ, ГГ, ДД и ЂЂ - адвокат Ивана Ђаловић у поднетом захтеву истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП, наводећи да се правноснажна пресуда заснива на посебној доказној радњи тајног праћења и снимања која обухвата и видео и аудио снимање. Према ставу браниоца одредбе којима су регулисане посебне доказне радње морају се тумачити на врло рестриктиван начин, што значи да се снимањем и аудио праћењем више ограничавају права грађана него само снимањем, а у конкретном случају суд је у одлуци о примени тајног надзора и снимања оправдао истовремену примену две посебне доказне радње – видео и аудио снимање а да при том није размотрио оправданост њихове истовремене примене, што је незаконито и због чега су тако прибављени докази незаконити.

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби бранилаца окривљених. Апелациони суд у Крагујевцу је ове наводе оценио неоснованим и о томе је као другостепени суд на странама 22-24 пресуде Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, по налажењу Врховног касационог суда у конкретном случају ради се о једној а не две посебне доказне радње јер доказна радња тајног праћења и снимања из члана 171. ЗКП није ограничена само на видео снимање како се то неосновано тврди у захтеву, већ законом прописано снимање односи се како на видео тако и на аудио снимање.

Захтевима браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ – адвоката Слободана Николића и окривљеног ИИ – адвоката Бисеније Лазаревић због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП истиче се да је прибављени доказ комуникације сачињен без наредбе суда односно супротно члану 166-167 ЗКП па се сагласно члану 16. став 1. ЗКП на истом не може заснивати судска одлука јер је незаконит доказ у смислу члана 84. став 1. ЗКП. Поред наведеног по питању тајног праћења докази су прикупљени на основу наредбе судије за претходни поступак, али судији није достављен посебан извештај о снимцима и то ко је вршио снимање, опис техничких средстава и резултати примене надзора како је то прописано чланом 173. став 2. у вези члана 170. став 1. ЗКП. Такође, недостаје записник судије за претходни поступак о пријему материјала, а комуникација између подносиоца кривичне пријаве,

ВЈТ и судије за претходни поступак је без пријемних печата, па се не може утврдити валидност коришћених доказа у законском року у складу са чланом 163. ЗКП.

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби бранилаца окривљених. Апелациони суд у Крагујевцу је ове наводе оценио неоснованим и о томе је као другостепени суд на страни 24, у другом ставу пресуде Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Поред тога, у захтевима ових бранилаца се наводи и да је чланом 419. ЗКП прописано да докази на којима се заснива судска одлука морају бити изведени на главном претресу а у конкретном случају докази прибављени тајним праћењем, нису изведени на главном претресу. Наиме, на записнику о главном претресу од 10.03.2021. године у наставку доказног поступка је уписано да је извршена репродукција ЦД снимака, за два сата трајања претреса, где само снимци трају непрекидно 6 часова и 9 минута и постоји 359 страница транскрипта, а на основу чега браниоци закључују да ти докази нису изведени на главном претресу.

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби бранилаца окривљених. Апелациони суд у Крагујевцу је ове наводе оценио неоснованим и о томе је на страни 26, у првом ставу пресуде Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног 33 – адвокат Витомир Ђорђевић у образложењу захтева истиче битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да се правноснажна пресуда заснива на фотокопијама налога за извршење службених задатака, који имају својство исправе. Овакав доказ, по наводима захтева, представља незаконит доказ јер јавни тужилац који је по наводима другостепене пресуде извршио сравање фотокопија и оригинала ових исправа, те оригинале вратио полицији није поступио према одредби члана 139. ЗКП која прописује обавезу тужиоца да ако су му достављени оригинали исправа дужан је да сачини записник, у њега унесе садржај исправе и направи њену копију, а у случају потребе оригинал врати подносиоцу. У конкретном случају у списима предмета нема никаквог записника о садржају исправе односно налога за извршење службених задатака.

По налажењу Врховног касационог суда изнети наводи захтева су неосновани.

Наиме, из списка предмета произилази да је дописом од 21.03.2017. године Кт.бр. 53/16 Кти 36/16 ВЈТ у Чачку затражио од МУП-а РС, Полицијске управе Чачак ОСП-СПИ Чачак да му достави оригиналне примерке 54 таксативно наведена налога за извршење службеног задатка, са описом налога (бројем и датумом издавања) међу којима се налази и налог који се односи на окривљеног 33 бр. 001045 од 18.03.2016. године. Уз допис МУП РС, Дирекције полиције, Полицијска Управа у Чачку, Одељење саобраћајне полиције 03/41/3 бр 221-10415/17 од 24.03.2017. године ВЈТ у Чачку достављени су таксативно тражени оригинални примерци налога за извршење

службеног задатка. Након пријема оригиналиних примерака налога, ВЈТ у Чачку је на основу члана 99. Правилника о управи у јавним тужилаштвима сачинио службену белешку Кт бр. 53/16 Кти 32/16 од 27.03.2017. године у којој је констатовано да је од стране тужиоца (Јавни тужилац Иван Зорић) извршено срањење достављених оригиналиних и копираних примерака налога (па и налога који се односи на окривљеног 33) који се налазе у списима предмета, те да је том приликом тужилац утврдио да су копирани примерци верни оригиналима, након чега ће оригинални примерци бити враћени ОСП – СПИ Чачак. Дописом ВЈТ Чачак Кт бр. 53/16, Кти бр.32/16 од 15.05.2017. године а по извршеном увиду и срањењу оригинала са копијама налога за извршење службених задатака такстативно набројаних у акту ВЈТ Чачак Кт бр.53/16 (Кти 32/16) од 21.03.2017. године, оригинални примерци налога враћени су ПУ, ОСП, СПИ Чачак.

Одредбом члана 139. став 3. ЗКП прописано је да ће орган поступка у записник унети садржај исправе и направити њену копију, а у случају потребе оригинал ће вратити подносиоцу.

Према ставу Врховног касационог суда службена белешка коју је сачинио тужилац у смислу члана 99. Правилника о управи у јавним тужилаштвима се у конкретном случају може уподобити са записником из члана 139. став 3. ЗКП, па самим тим није прекршена наведена законска одредба и фотокопије наведених исправа не представљају незаконити доказ.

Поред тога, исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног 33. Апелациони суд у Крагујевцу је ове наводе оценио неоснованим и о томе је на страни 24 став 4 пресуде Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

Бранилац окривљеног ЈЈ – адвокат Мирослав Бојић захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП наводећи да је кривични поступак против окривљеног покренут наредбом о спровођењу истраге по протеклу рока од 6 месеци од дана упознавања јавног тужиоца са материјалом обезбеђеним снимањем догађаја од 04.05.2016. године, па је очигледно да је пресуда заснована на доказима који су у смислу одредбе члана 163. став 1. ЗКП морали бити издвојени и уништени.

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног ЈЈ. Апелациони суд у Крагујевцу је ове наводе оценио неоснованим и о томе је на страни 22, у шестом ставу, страни 23 и страни 24, у првом и другом ставу, пресуде Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП на ове разлоге и упућује.

**Поведа кривичног закона
из члана 439. тачка 2) ЗКП**

Из образложења захтева браниоца окривљеног ГГ – адвоката Ивана Ћаловића произилази да се подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП. Ово стога што наводи да је у конкретном случају погрешно примењен закон, јер сви битни елементи бића кривичног дела за које је окривљени оглашен кривим указују да се ради о кривичном делу примање мита из члана 367. став 4. КЗ будући да је окривљени наводно примио мито и то тек након што није извршио службену радњу коју је морао извршити (није измерио брзину кретања возила).

Исти наводи били су предмет разматрања Апелационог суда у Крагујевцу који је у овом кривичном поступку поступао у другом степену по жалби браниоца окривљеног ГГ. Апелациони суд у Крагујевцу је ове наводе оценио неоснованим и о томе је на страни 37, у другом ставу, пресуде Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, изнео јасне и аргументоване разлоге, које Врховни касациони суд у свему прихвата као правилне, те у смислу члана 491. став 2. ЗКП, на ове разлоге и упућује.

Такође из образложења захтева браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ – адвоката Слободана Николића произилази да га подноси и због повреде кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП наводећи да је суд погрешно применио одредбу члана 22. КЗ којом је прописано субјективно обележје кривичног дела односно кривица, јер у изреци правноснажне пресуде нису наведени интелектуални елементи кривице и то: свест о противправном поступању, кршење конкретне норме и воља за наступање штетне последице.

По налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају нижестепени судови су правилном применом одредбе члана 22. КЗ у изреци правноснажне пресуде навели да су сви окривљени, па и окривљени ЕЕ и ЖЖ поступали у урачунљивом стању и свесни чињенице да чине забрањене радње, које представљају кривично дело а што су и хтели, па су супротни наводи браниоца окривљених, од стране овога суда оцењени као неосновани.

Захтеви за заштиту законитости бранилаца окривљених АА, ББ, ГГ, ДД и ЋЋ - адвоката Ивана Ћаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана Николића, браниоца окривљеног ЗЗ - адвоката Витомира Ђорђевића, браниоца окривљеног ИИ – адвоката Бисеније Лазаревић су у осталом делу одбачени као недозвољени.

Пре свега, наводима бранилаца окривљених АА, ББ, ГГ, ДД, ЋЋ и ЗЗ којим се указује на незаконитост доказа прибављених посебном доказном радњом тајног праћења и снимања из члана 171. ЗКП се, по налажењу Врховног касационог суда, заправо оспорава од стране суда утврђени идентитет лица која су водила спорне разговоре а што представља оспоравање утврђеног чињеничног стања, а како због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, није дозвољено подношење захтева, то је Врховни касациони суд захтеве за заштиту законитости бранилаца окривљених у овом делу оценио недозвољеним.

Поред наведеног бранилац наводи да у образложењу одлуке суда о примени посебне доказне радње није наведено да се исти резултат није могао постићи само снимањем путем камера, већ да је било нужно применити и аудио снимање комуникације, на који начин указује на недостатак разлога о одлучним чињеницама у

наредби суда за примену посебне доказне радње из члана 171. ЗКП и тиме на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона.

Надаље, овај бранилац у односу на окривљеног ГГ у захтеву истиче да суд није дао ни један разлог о чињеницама које су предмет доказивања у односу на тог окривљеног, већ у односу на њега узима као утврђене све оне чињенице које се односе на друге окривљене, чиме указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП. Осим тога бранилац окривљеног оспорава и утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама наводећи да су сви сведоци потврдили да се прекршај прекорачења брзине може утврдити једино путем апарата за мерење брзине, који је био покварен, па иако је окривљени можда и уочио голим оком прекорачење брзине није могао да покрене прекршајни поступак јер апарат није уочио тај прекршај. Како, битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП и погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге због којих је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљеном и његовом браниоцу, то је и у овом делу захтев браниоца окривљеног ГГ оцењен недозвољеним.

Бранилац окривљеног ЗЗ у поднетом захтеву истиче и да другостепени суд није применио одредбу члана 451. став 1. ЗКП јер није испитао првостепену пресуду у оквиру основа, дела и правца побијања истакнутих у жалби већ је само набројао разлоге жалбе браниоца окривљеног и није дао разлоге за одбијање жалбе као неосноване, на који начин указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је, у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона, па је и у овом делу захтев браниоца окривљеног ЗЗ оцењен недозвољеним.

Поред тога, браниоци окривљених ЕЕ, ЖЖ и ИИ у поднетим захтевима указују на повреду низа законских и подзаконских аката. Наиме, по наводима захтева, законодавац је одредио веродостојне исправе којима се доказује извршење прекршаја као услов за прекршајно процесуирање возача због чега су докази прибављени посебном доказном радњом тајног праћења и снимања апсолутно неподобни за утврђивање постојања прекршаја. Ово стога што се према одредби члана 322. ЗОБС-а прекршајна одговорност учесника у јавном саобраћају утврђује веродостојном исправом о прекршајима у које у смислу наведене законске одребе спадају и видео или фото запис на коме се јасно могу видети возило којим је извршен прекршај, регистраски број возила и битна обележја прекршаја. Такође у члану 3. став 2. Правилника о начину употребе средстава за снимање саобраћаја одређен је систем видео надзора посебне намене, а у члану 6. истог Правилника је одређено коришћене мобилних камера за регистровање прекршаја. Надаље бранилац окривљених ЕЕ и ЖЖ наводи и да је чланом 46. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима регулисано шта се сматра „веродостојном исправом“ у смислу овог закона, као и да према Правилнику о коришћењу тахографа основ доказивања одговорности возача су управо тахографи. Даље исти бранилац наводи да су повређене одредбе ЗОБС-а и то члан 322. јер постојање прекршаја није утврђено веродостојним

исправама већ посебном доказном радњом тајног праћења и снимања, члана 42. став 3. јер брзина возила није измерена одговорајућим техничким средствима, члана 55. став 3. тачка 1) и 2) јер једно или два возила не представља колону нити више возила, члана 2. став 2. тачка 8) и члана 5. став 1. Такође наводи да су повређене одредбе члана 55. Правилника о начину вршења контроле и непосредног регулисања саобраћаја на путевима и вођењу посебних евиденција о примени посебних мера и овлашћења јер није измерена укупна маса возила, члана 8. и 6. Закона о радном времену посаде возила у друмском превозу и тахографима, те да наведени закон не познаје потврде о паузама на који начин је повређен и члан 11. став 1. и 2. истог закона, као и члан 5. став 4. истог закона.

Овим наводима захтева за заштиту законитости се полемише са доказном снагом и оценом доказа на основу којих је суд утврдио чињенично стање у погледу чињеница које се односе на постојање саобраћајних прекршаја извршених од стране лица која су била предмет контроле од стране окривљених, тврдњом да постојање тих прекршаја није утврђено на основу веродостојних исправа како је то прописано цитираним одредбама ЗОБС-а и подзаконских аката већ доказима прибављеним применом посебних доказних радњи тајног праћења и снимања а који докази су по ставу бранилаца окривљених апсолутно неподобни за доказивање тих чињеница.

Како одредбама ЗКП нису прописане доказне забране (осим незаконитих доказа) за утврђивање чињеничног стања а наводима захтева се указује на неподобност а не незаконитост доказа којима је утврђено постојање конкретних прекршаја, то је очигледно да се ради о сопственој оцени доказа датој од стране подносиоца захтева и с тим у вези указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима, па је у овом делу захтев браниоца окривљених ЕЕ, ЖЖ и ИИ оцењен недозвољеним.

Браниоци окривљених ЕЕ, ЖЖ и ИИ у поднетим захтевима, поред осталог, указују и на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП и наводе да је погрешно примењена одредба члана 65. Закона о полицији која одређује да је за сваку примену овлашћења, сваки полицајац појединачно или лично одговоран а не колективно како је то образложено правноснажном пресудом. На овај начин се оспоравају разлози о одлучним чињеницама у правноснажним пресудама и суштински указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона па је и у овом делу захтев браниоца окривљених ЕЕ, ЖЖ и ИИ оцењен недозвољеним.

Надаље, бранилац окривљеног ИИ у поднетом захтеву истиче и повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) и 3) ЗКП, због којих је дозвољено подношење захтева окривљеном и његовом браниоцу. У образложењу повреде кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП не указује се у чему се састоји наведена повреда закона већ се оспорава утврђено чињенично стање у правноснажним пресудама и оцена доказа дата од стране суда. Ово стога што наводи да на снимцима нема доказа о претицању три возача и то: ЈЉ, ММ и НН возача, да нико од сведока није посведочио чињеницу

претицања, да очигледно нема доказа да су возачи претицали на пуној линији, па самим тим нема ни прекршаја као елемента бића кривичног дела које је окривљеном стављено на терет.

Образлажући повреду кривичног закона из члана 439. тачка 3) ЗКП бранилац окривљеног наводи да је суд од окривљеног ИИ и ЕЕ одузео 2.000,00 динара, а од окривљених ИИ и ДД 4.000,00 динара имовинске користи прибављене кривичним делом, што није дозвољено јер се саучесници не могу обавезивати да по основу одузимања имовинске користи солидарно плате одређени новчани износ, чиме су повређене одредбе члана 91. и 92. КЗ-а. Како, из изреке правноснажне пресуде произилази да је од окривљених одузета имовинска корист, и то између осталих, од окривљених ИИ и ЕЕ износ од 2.000,00 динара а окривљених ИИ и НН износ од 4.000,00 динара, при чему није одређено да ли је имовинска корист одузета солидарно или појединачно од сваког од окривљених, то се наводима браниоца окривљеног суштински указује да је изрека пресуде у овом делу неразумљива и на тај начин на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11) ЗКП, а која повреда не представља законски разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП дозвољено подношење овог ванредног правног лека окривљенима и њиховим браниоцима због повреде закона, па је и у овом делу захтев браниоца окривљеног ИИ оцењен недозвољеним.

Бранилац окривљеног ВВ захтев за заштиту законитости је поднео против пресуде Апелационог суд у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године и пресуде Вишег суда у Чачку К 14/20 од 13.04.2021. године, исправљене решењем Вишег суда у Чачку К 14/20 од 21.04.2021. године, а којом је окривљени оглашен кривим због извршења кривичног дела примање мита из члана 367. став 1. КЗ у саизвршилаштву у вези члана 33. КЗ, описано у изреци под I тачка 9 а ослобођен од оптужбе за кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ описано под III тачка 3 изреке првостепене пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године преиначена је првостепена пресуда и окривљени ВВ оглашен је кривим за продужено кривично дело примање мита из члана 367. став 1. у вези члана 33. КЗ и 61. КЗ у чији састав је ушла и противправна радња за коју је пресудом Вишег суда у Чачку оглашен кривим, а која је описана у изреци првостепене пресуде под I тачка 9. као и противправна радња за коју је окривљени ослобођен од оптужбе под III тачка 3. првостепене пресуде.

Бранилац окривљеног је захтев поднео 08.02.2022. године, у тренутку када пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године још увек није постала правноснажна, имајући у виду да је пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Кж3 5/22 којом је одбијена жалба браниоца овог окривљеног поднета против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 433/21 од 23.11.2021. године, донета 13.04.2022. године.

Одредбом члана 482. став 1. ЗКП прописано је да против правноснажне одлуке јавног тужиоца или суда или због повреде одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, овлашћено лице може поднети захтев за заштиту законитости под условима прописаним у том законнику.

Према налажењу Врховног касационог суда, у конкретном случају се не ради о правноснажној одлуци суда, нити о повреди одредаба поступка који је претходио њеном доношењу, јер правноснажна одлука у конкретном случају у време подношења захтева за заштиту законитости није ни донета, па по налажењу Врховног касационог суда, нису испуњени услови прописани одредбом члана 482. став 1. ЗКП-а за подношење захтева за заштиту законитости и самим тим је захтев браниоца окривљеног ВВ одбачен као недозвољен.

Са изнетих разлога, налазећи да побијаним пресудама нису учињене повреде закона на које се неосновано указује захтевима за заштиту законитости браниоца окривљених АА, ББ, ГГ, ДД и ЂЂ - адвоката Ивана Ћаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана Николића, браниоца окривљеног ЗЗ - адвоката Витомира Ђорђевића, браниоца окривљеног ИИ – адвоката Бисеније Лазаревић и браниоца окривљеног ЈЈ - адвоката Мирослава Бојића, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и 2. ЗКП захтеве бранилаца ових окривљених у односу на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1) ЗКП одбио као неосноване, а захтеве браниоца окривљеног ГГ – адвоката Ивана Чаловића, браниоца окривљених ЕЕ и ЖЖ - адвоката Слободана Николића и у односу на повреду кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док је у преосталом делу њихове захтеве, осим захтева браниоца окривљеног ЈЈ - адвоката Мирослава Бојића, одбацио као недозвољене на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, а захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног ВВ је на основу члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана члана 482. став 1. ЗКП одбацио јер је поднет против неправноснажне одлуке.

Записничар-саветник
Весна Зарић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија
Невенка Важић,с.р.